

Η διαπραγμάτευση...

Αυτό που η διαπραγμάτευση της νέας ελληνικής κυβέρνησης με την ευρωπαϊκή κοινωνικοπολιτική ελίτ κάνει όλο και πιο ορατό είναι ότι ,εντός της Ε.Ε. και μέσα στο κυρίαρχο μπλοκ εξουσίας, συγκρούονται -μολονότι συνυπάρχουν και συνεργάζονται- δύο τάσεις:

Η πρώτη, διαπνεόμενη από ένα άκρατο νεοφιλελευθερισμό, προσπαθεί να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της ανταγωνιστικότητας της ευρωπαϊκής οικονομίας (άρα και της κερδοφορίας του κεφαλαίου) δημιουργώντας έναν Νότο μέσα στον ευρωπαϊκό Βορά. Το σχέδιο αυτό απαιτεί τη μετατροπή ολόκληρων χωρών(εθνών-κρατών) πρώτα σε αποικίες χρέους και εν συνεχεία σε Ειδικές Οικονομικές Ζώνες. Με αυτή την έννοια ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ Η ΑΙΤΙΑ. Είναι ο ΜΟΧΛΟΣ μέσω του οποίου μπαίνει σε κίνηση η επιχειρούμενη καπιταλιστική αναδιάρθρωση, με ό,τι αυτή συνεπάγεται: απορρύθμιση εργασιακών σχέσεων, διάλυση του κράτους πρόνοιας, βίαιη προλεταριοποίηση μεσαίων στρωμάτων, υπέρβαση του εθνικού κράτους και ενσωμάτωσής του σε έναν νέο υπερεθνικό μηχανισμό εξουσίας.

Η δεύτερη τάση, ένα ιδιότυπο κράμα νεοκεϋνσιανισμού και φιλελευθερισμού, επιχειρεί να δώσει απαντήσεις στις ακραίες αντιφάσεις που δημιουργεί η πρώτη. Εκτός Ε.Ε την βλέπουμε να εκφράζεται από την πολιτική Ομπάμα στις ΗΠΑ.

Στην πραγματικότητα αυτές οι δύο τάσεις συνυπάρχουν σε όλη την ιστορική διάρκεια του καπιταλιστικού συστήματος. Η πρώτη θέλει περισσότερη Αγορά ή -αν προτιμάτε- περισσότερο εμπόρευμα. Η δεύτερη περισσότερο Κράτος. Συνυπάρχουν, συγκρούονται και εναλλάσσονται στην εξουσία με τελικό αποτέλεσμα να συσσωρεύονται περισσότερο Εμπόρευμα και περισσότερο Κράτος.

Από τη μέχρι τώρα πορεία της διαπραγμάτευσης δεν έχει γίνει ακόμα ξεκάθαρο αν η νέα ελληνική κυβέρνηση θα γίνει μέλος του «ευρωπαϊκού κλαμπ» αφού πρώτα αποκαθαρεί από τα όποια «ριζοσπαστικά-λαϊκιστικά» στοιχεία της πολιτικής της.

Αυτό απ' ό,τι φαίνεται θα εξαρτηθεί τόσο από την έκβαση της σύγκρουσης μεταξύ των παραπάνω τάσεων, όσο και από τις κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις εντός της Ελλάδας. Και υπάρχει πάντα η περίπτωση του ατυχήματος...

Το μόνο σίγουρο που μπορούμε να πούμε είναι ότι οι ουσιαστικές αποφάσεις για την πορεία της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης λαμβάνονται εκτός Ελλάδας, στο ευρωπαϊκό επίπεδο. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό το γεγονός ότι η ευρωπαϊκή ελίτ συναινεί με τον "ακροαριστερό" ΣΥΡΙΖΑ στη θυσία της ελληνικής αστικής τάξης! Αυτή η «εθνική» αστική τάξη, κρατικοδίαιτη και κάθε άλλο από «παραγωγική», όχι μόνο είναι άχρηστη στην ευρωπαϊκή ελίτ, αλλά θα μπορούσε κάλλιστα να παίξει το ρόλο του αποδιοπομπαίου τράγου στα μάτια της κατακρεουργημένης από το μνημόνιο ελληνικής κοινωνίας... Νομίζω λοιπόν ότι το ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ σήμερα στην Ελλάδα δεν έχει μια ΚΑΘΑΡΗ ταξική μορφή, αλλά παίρνει και μια «εθνική» διάσταση, πράγμα που -θέλουμε δεν θέλουμε- θα μας απασχολήσει...

Ο ΣΥΡΙΖΑ...

Η εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις 25 γενάρη σηματοδοτεί το τέλος της μεταπολίτευσης. Ο μετεκλογικός χάρτης που άρχισε να τσαλακώνεται από την άνοιξη του 2010 έχει ουσιαστικά διαλυθεί. Ήδη αρχίζει να αχνοφαίνεται το σκαρίφημα του νέου χάρτη...

Όχι μόνο η αριστερά είναι στην κυβέρνηση πρώτη φορά στην ιστορία της χώρας, αλλά και ένα κομμάτι της λαϊκής δεξιάς συγκυβερνά μαζί της σε ρόλο κομπάρσου. Αυτό που κατά τη γνώμη μου είναι ουσιαστικό σ' αυτόν το νέο χάρτη είναι η πολιτική ηγεμονία του ΣΥΡΙΖΑ, τόσο στο νέο πολιτικό σκηνικό, όσο και συνολικά στο χώρο της αριστεράς.

Ταυτόχρονα όμως αυτή η πολιτική ηγεμονία είναι πολύ κοντά και στο σημείο καταστροφής της. Αρκεί μια λάθος κίνηση, είτε από τη μεριά της κυβέρνησης είτε από τη μεριά της Ε.Ε., και το ατύχημα θα είναι γεγονός.

Αν και δε μου φαίνεται εντελώς απίθανο, ενδέχεται -μέσα στο χάος που θα ακολουθήσει- τόσο η κοινωνία όσο και οι πολιτικές δυνάμεις της αριστεράς (προερχόμενες ακόμη κι από τον ΣΥΡΙΖΑ) να ριζοσπαστικοποιηθούν στην προσπάθειά τους να δώσουν άμεσες απαντήσεις στα οξυμμένα προβλήματα. Εντούτοις θεωρώ πιο πιθανό η κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ να μας συμπαράσχει όλους.

Και «εμείς»...

Είναι αυτονόητο λοιπόν, ότι και μόνο η πιθανότητα μιας τέτοιας εξέλιξης, μας φέρνει σε μια πολύ άχαρη και δύσκολη θέση. Η όξυνση των εργατικών-δικδικητικών αγώνων μέσα σ' ένα κοινωνικοπολιτικό σκηνικό που ακροβατεί στην κόψη του ξυραφιού, και με τη δεδομένη συναίνεση του κόσμου στη νέα του «εθνική-αριστερή» κυβέρνηση φαντάζει αδιέξοδη και στείρα. Η όποια στήριξη ή ανοχή στην κυβερνητική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ είναι σκέτος ρεφορμισμός. Οπότε τι;

Νομίζω ότι είναι καιρός λοιπόν να δούμε κατάματα την πραγματικότητα χωρίς ιδεολογικούς σεχταρισμούς και επαναστατικές πλειοδοσίες.

Αν ο ΣΥΡΙΖΑ οικειοποιείται «δικές μας» πρακτικές και αντιλήψεις, αυτό δε σημαίνει κατ' ανάγκη το τέλος του ριζοσπαστικού ανταγωνιστικού κινήματος.

Αν η νέα κυβέρνηση θέλει να εντάξει την κοινωνική οικονομία στην προσπάθεια της παραγωγικής ανασυγκρότησης της χώρας, ως τον τρίτο πυλώνα της «οικονομικής ανάπτυξης», δίπλα στο κράτος και το κεφάλαιο, τόσο το καλύτερο. Κοινωνική οικονομία χωρίς τη συμμετοχή του κόσμου δεν μπορεί να υπάρξει. Θα είναι επιλογή μας ή όχι, αν θα παρέμβουμε σ' αυτή τη διαδικασία, έχοντας επίγνωση του κινδύνου ενός «συντεχνιακού συνεργατισμού» που θα ενσωματώνεται μέσα στον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας, αλλά ταυτόχρονα έχοντας επίγνωση και της δυνατότητας συγκρότησης μιας νέας χειραφετητικής πρότασης για την οργάνωση της κοινωνίας.

Αν ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να ασκήσει μια κοινωνική πολιτική για να ανακουφίσει τα κοινωνικά στρώματα που επλήγησαν από τις μνημονιακές πολιτικές, δεν υπάρχει λόγος απλά και μόνο να το καταγγείλουμε ως πολιτική ενσωμάτωσης. Ενάμιση εκατομμύριο άνεργοι δεν απορροφούνται ούτε μέσα από ένα δεκαετές πλάνο καπιταλιστικής οικονομικής ανασυγκρότησης. Το θέμα είναι αν αυτές οι στρατιές της «διευρυμένης εργατικής τάξης»

είναι σε θέση να οικοδομήσουν έναν άλλο τρόπο παραγωγής διεμβολίζοντας έτσι τον κυρίαρχο καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και αναπαραγωγής της κοινωνικής ζωής. Και επίσης το θέμα είναι αν θα είμαστε μέσα σ' αυτό, όχι μόνο ως πολιτικός ριζοσπαστικός χώρος αλλά και ως ζωντανό κομμάτι της κοινωνίας.

Το θέμα είναι αν από τη Θεωρία θα περάσουμε στην Πράξη. Γιατί φοβάμαι ότι «θεωρητικά αναπτύσσουμε περισσότερες ιδέες απ' όσες έχουμε πραγματικά ανάγκη».

Εν κατακλείδι, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι περπατάμε στο ίδιο μονοπάτι με τον «εχθρό» κι αυτό δεν είναι μεμπτό αν το κάνουμε συνειδητά.

N.Σ.
Φλεβάρης 2015